

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τό απόγευμα τοῦ Σαββάτου, 6^{ης} /19^{ης} Ὀκτωβρίου 2013, ἡ Γραμματεία τῆς Διακοινοβουλευτικῆς Συνελεύσεως τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπεσκέφθη τό Πατριαρχεῖον.

Τήν Γραμματείαν ταύτην, ἀποτελουμένην ἐκ τριάκοντα πέντε μελῶν περίπου, μετά τήν ἐπίσκεψιν αὐτῶν εἰς τόν Πανάγιον Τάφον, ἐδέχθη ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετά πατέρων Ἀγιοταφιτῶν.

Κατά τήν ἐπίσκεψιν ταύτην ὁ Γενικός Γραμματεὺς κ. Ἀναστάσιος Νεράντζης προσφωνῶν τόν Μακαριώτατον εἶπεν ὅτι ἡ Διακοινοβουλευτική Συνέλευσις τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποτελεῖται ἀπό ἐκλεκτά καί διακεκριμένα μέλη εἴκοσι πέντε Ὁρθοδόξων χωρῶν. Πυλῶνες καί ἐγγυήτριαι τῆς Συνελεύσεως ταύτης εἶναι αἱ χῶραι τῆς Ρωσίας καί τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Πρόεδρος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως κ. Σεργκέϊ Ποπόβ, προσφωνῶν εἶπεν ὅτι:

«Χαιρόμεθα ἰδιαιτέρως, διότι ἐπισκεπτόμεθα τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ὡς τόν ἀρχαιότερον θρησκευτικόν θεσμόν τῆς Ἀγίας Γῆς, τοῦ ὁποίου τόν εἰρηνικόν καί συμφιλιωτικόν καί πολιτικόν ρόλον, ἀπό τοῦ 451 μ.Χ. καί ἐξῆς, βαθύτατα ἐκτιμῶμεν ὡς καί τό προσωπικόν ἔργον τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος.

Χαιρόμεθα ἐπίσης, διότι οἱ δρόμοι ἡμῶν ἦτοι τοῦ Πατριαρχείου καί τῆς ὁργανώσεως ἡμῶν ἐφάπτονται, καθ' ὅτι καί ἡ ὁργάνωσις ἡμῶν ἔχει ὡς στόχον καί σκοπόν τήν προώθησιν τῆς εἰρήνης, τῆς καταλλαγῆς, προσωπικῆς καί κοινωνικῆς καί τῆς συμφιλιώσεως. Μετά συγκινήσεως ἐπισκεπτόμεθα τόν Πανάγιον Τάφον καί τό Πατριαρχεῖον, ἐπιθυμοῦντες νά συμπαρασταθῶμεν εἰς τό ἔργον αὐτοῦ εἰς τόν φλεγόμενον χῶρον τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί εὐρύτερον.

Διά τῶν λόγων τοῦτων ἐπεδόθη εἰς τόν Μακαριώτατον συμβολικόν δῶρον τῆς Συνελεύσεως καί τοῦ Ρωσικοῦ Κοινοβουλίου.

Ἀπαντῶν ὁ Μακαριώτατος εἶπεν ὅτι αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν χαράν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐπισκέψει τῆς διακεκριμένης ὁργανώσεως τῆς Διακοινοβουλευτικῆς Διορθοδόξου Συνελεύσεως. Χαίρεται, εἶπεν, διότι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διαδραματίζει σήμερον σημαντικόν ρόλον εἰς τήν ζωὴν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ πρῶτον ἔργον αὐτῆς τήν θεραπείαν τοῦ ἀνθρώπου, τήν καταλλαγὴν, τήν συμβιλίωσιν, ἣν ἐδέχθημεν, ὡς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἐν τῷ προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί δέν προωθεῖ πολιτικά συμφέροντα ἢ τοὺς στόχους τῆς παγκοσμιοποιήσεως. Τό ἔργον τοῦτο εἶναι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὅλης καί ἰδίᾳ τῆς τῶν Ἱεροσολύμων, ἐξ ἧς ἐξεπήγαγε ἡ Χριστιανικὴ ἀλήθεια ὡς μήνυμα εἰρήνης, καταλλαγῆς καί δικαιοσύνης.

Διά τό ἔργον τοῦτο τό Πατριαρχεῖον ἀπολαμβάνει σήμερον σεβασμοῦ καί

έκτιμήσεως ούχί μόνον έκ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλά καί έκ τῶν πολιτικῶν κυβερνήσεων καί θρησκευτῶν τῆς περιοχῆς, τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί τοῦ Ἰσλάμ. Διά τοῦτο τό Πατριαρχεῖον ἀναμένει τήν ὑποστήριξιν καί συμπαράστασιν καί ούχί τήν ὑπονόμευσιν. Τό Πατριαρχεῖον διατηρεῖ τήν ἀγιότητα τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τά ὁποῖα δέν εἶναι ἐπισκέψιμα μόνον ὡς μουσειακοί ἀλλά ὡς λειτουργικοί χώροι.

«Γνωρίζω», ἐσυνέχισεν ὁ Μακαριώτατος, «ὅτι ὑμεῖς κήδεσθε τῆς Χριστιανικῆς παρουσίας εἰς Μέσσην Ἀνατολῆς καί διεθνῶς. Τήν παρουσίαν ταύτην προστατεύουν καί ἐγγυῶνται τά Πανάγια Προσκυήματα. Τό Πατριαρχεῖον ἐξ ἴσου ἐπίσης ἐνδιαφέρεται καί ἀγωνίζεται διά τήν διατήρησιν τῆς ἀγιότητος καί τοῦ καθεστῶτος τῆς Ἱερουσαλήμ, ἰδίᾳ τῆς Παλαιᾶς Πόλεως. Τά προσκυνήματα εἶναι ἄξια σεβασμοῦ διά τούς Χριστιανούς, Μουσουλμάνους καί Ἰουδαίους».

«Πολιτικά καί θρησκευτικά ὁμάδες διεκδικοῦν ἀποκλειστικότητα διά τήν Ἱερουσαλήμ. Ἡ Ἱερουσαλήμ, γνωρίζομεν ὅλοι, ἀποτελεῖ διεθνῶς *corpus separatum*. Δι' ἡμᾶς ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι ἡ πνευματική πρωτεύουσα ὅλου τοῦ κόσμου».

«Ἡμεῖς ὡς Πατριαρχεῖον ἔχομεν ἀξιώσεις ούχί ἐπὶ τῆς κατοχῆς τῶν Ἀγίων Τόπων, ἀλλά ἐπὶ τῆς ἀγιότητος αὐτῶν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡμεῖς θέλομεν τήν Ἱερουσαλήμ προσβάσιμον δι' ὅλους τούς ἀνθρώπους. Οὕτως ἡ Ἱερουσαλήμ ἔχει χῶρον ἐπαρκῆ δι' ὅλους τούς λαούς, τούς συνδεδεμένους θρησκευτικῶς ἢ ἐθνικῶς μετ' αὐτῆς. Τό Πατριαρχεῖον διατηρεῖ τήν σημερινήν πολιτικήν καί δημογραφικήν κατάστασιν τῆς Ἀγίας Πόλεως. Τοῦτο, διότι ἀπό τοῦ 7^{ου} αἰῶνος τό Πατριαρχεῖον κατέστη ὁ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας παρουσίας καί πολιτιστικῆς κληρονομίας τοῦ παρελθόντος. Μετά τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ διατηροῦμεν τούς δεσμούς, γνωστούς έκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Μετά τοῦ Ἰσλάμ συνδεόμεθα, διότι τό Παλαίφατον Πατριαρχεῖον ἡμῶν ἀναφέρεται ὡς Rum εἰς τό βιβλίον τοῦ Κορανίου. Αὗται τυγχάνουν αἱ σχέσεις ἡμῶν μετὰ τῶν Ἰουδαίων καί τῶν Μουσουλμάνων, ούχί μόνον Ἀράβων ἀλλά καί τῶν λοιπῶν. Εἰς τό πλαίσιον τοῦτο κινούμεθα καί ἐπικοινωνοῦμεν μετὰ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί τοῦ Ἰσλαμισμοῦ ἐντόνως, ἔτι καί μετὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Τό Πατριαρχεῖον διατηρεῖ καί τήν φυσικήν κληρονομίαν ὡς διαδοχήν τῆς ἐθναρχίας τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Τό Πατριαρχεῖον διατηρεῖ ἐκκλησίας, μοναστήρια, μετὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν ὡς τόν Νάον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς Ἱερουσαλήμ, τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς Βηθλεέμ, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς Ναζαρέτ καί ἀνά τήν Ἀγίαν Γῆν. Τό Πατριαρχεῖον ὡς θεσμός διατηρεῖ τήν τοιαύτην παρουσίαν ἀξιοποιουμένην μέ πνευματικά κριτήρια. Συνελόντι εἰπεῖν τά 60% τῆς Παλαιᾶς Πόλεως ἀνήκουν εἰς τάς Χριστιανικὰς Κοινότητα τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐν ᾧ τά 16% έκ τούτων ἀνήκουν εἰς τό Πατριαρχεῖον. Αἱ παρουσίαι τοῦ Πατριαρχείου εἶναι μεγάλης πολιτικῆς καί στρατηγικῆς σημασίας».

«Διά τοῦτο τό Πατριαρχεῖον διαδραματίζει τόν ρόλον αὐτοῦ καί διά τήν διευθέτησιν τοῦ πολιτικοῦ καθεστῶτος τῶν Ἱεροσολύμων. Διά τοῦτο προσπαθοῦμεν νά πείσωμεν τούς ἀδελφούς ἡμῶν Ὀρθοδόξους νά ὑποστηρίζουν τό Πατριαρχεῖον καί ούχί νά χρησιμοποιοῦν αὐτό διά τήν ἐπίτευξιν πολιτικῶν στόχων. Ἐννοῶ ὅτι τό Πατριαρχεῖον διά τούς Χριστιανούς ἐδαπάνησε αἶμα καί χρῆμα. Μετά χαρᾶς δεχόμεθα προσκυνητάς Ὀρθοδόξους καί μή Ὀρθοδόξους, διότι ἡ παρουσία αὐτῶν βεβαιώνει ὅτι τά προσκυνήματα ἀνήκουν εἰς ὅλον τόν κόσμον. Εἰς τήν Ἱερουσαλήμ ὑπάρχει τό παράδοξον τῆς πολυπολιτισμικῆς ἐντάσεως καί συνάμα τῆς εἰρηνικῆς συμβιώσεως. Τό Πατριαρχεῖον εἶναι ἡ μόνη αὐτοκέφαλος καί αὐτόχθων Ἐκκλησία, διό καί συναντῶνται εἰς αὐτό τά πλέον ἀκράϊα μέ τά πλέον μετριοπαθῆ στοιχεῖα.

Ἐπί τούτοις δεχόμενοι ὑμᾶς ὡς προσκυνητάς, σᾶς εὐχόμεθα καλήν ἐπιτυχίαν εἰς τήν ἀποστολήν ὑμῶν».

Ἐπί τούτοις ὁ Μακαριώτατος προσέφερεν εἰς τόν Πρόεδρον τῆς Διακοινοβουλευτικῆς Συνελεύσεως κ. Σεργκέϊ Ποπόβ καί τόν Γενικόν Γραμματέα αὐτῆς κ. Ἀναστάσιον Νεράντζην βιβλίον τῆς Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καί ἀχιβάδα εἰκονίζουσαν τήν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ καί εἰκόνας τοῦ Παναγίου Τάφου καί εἰς πάντα τά μέλη τῆς Συνελεύσεως Ἱεροσολυμιτικᾶς εὐλογίας.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Διεθνὴς Γραμματεία τῆς Διακοινοβουλευτικῆς Συνελεύσεως ἀνεχώρησε διὰ τὰς διημέρους ἐργασίας αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν τῆς Βηθλεέμ, ἔνθα καί ἐπεσκέφθη τὴν Βασιλικὴν τῆς Γεννήσεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/U2xJriV-qw>

